

Найпослѣ поумны-тѣ свыкали всичкыя народѣ, или цѣло-то общество въ собраніе, и изяснили му, какъ тая работа не пріима никакво друго исправленіе, освѣнь да помыслѣжтъ всинца заедно и да рѣшіжтъ, какъ трѣбва да правѣжтъ въ бѣдѣже-то. Но понеже много тысящы человекы не можтъ да говорѣжтъ и да разсѣждаватъ всичкы заедно, то избрали нѣколцихъ, които изъ помежду си почитали за поумны и поправы, и дали имъ пълнѣ власть да мыслѣжтъ и да рѣшаватъ во имя-то на всичкы-тѣ, что трѣбва да ся прави въ бѣдѣже-то.

Това станжло, *Пълномоцны-тѣ прѣдставители народны* сочинили законы, сирѣчь правила, съ които сообразно былъ длѣженъ всѣкый да веде себе си въ бѣдѣже-то, да знае, что му е, и что му не е позволително да прави. Това е было много нужно: зачтото и добры-тѣ человекы не можтъ да прѣдвидѣжтъ всякога, что е полезно нимъ и на общество-то. Ако бы ималъ всѣкый право да сѣди самъ за себе, то помыслете вы сами, что бы было тогава. Единъ бы думалъ: тѣжъ, това да стане така е твѣрдѣ добрѣ; другъ бы казувалъ: нѣ, не быва така да стане, а третій — нека бѣде еде какъ, и найпослѣ не бы станжло ни по единъ начинъ, зачтото, както знаете, тамъ, гдѣто има много пѣтлы, скоро не ся съмиува. И когато играете, не случаватъ ли ви ся това исто-то ?